

BRUGGENWIRTH, 53 jaar, zonder beroep, wonende te Noord-Holland, legt de belofte af en verklaart:

Op vragen van de rechter-commissaris antwoord ik als volgt.

Ik heb mij niet voorbereid op dit verhoor.

Op vragen van mr. De Witte antwoord ik als volgt.

Ik ben eind jaren '80 begin jaren '90 in contact gekomen met de heer Nico Langeveld. Dat is de grootste fout van mijn leven geweest. Ik wist niet in wat voor milieu deze meneer zich ophield. Daar ben ik achter gekomen doordat hij ook mijn dochter heeft verkracht. Hij heeft mij ook medeplichtig gemaakt. Hij heeft ook op mij geschoten.

De heer Langeveld zat in de sociale dienst, maar hij deed heel veel wat de wet niet toeliet. Hij haalde bijvoorbeeld kinderen op vanaf het Centraal Station en vanuit cafés. Hij is ook de filmer van de banden van het Amstelhotel. Hij kreeg een telefoontje van Karel Maasdam om de kinderen op te halen. Langeveld was ook de persoonlijke uitsmijter van Maasdam. Ik heb op de Walenburgersingel 127 III gegijzeld gezeten. Op dat adres woonde Langeveld. Langeveld was niet mijn partner. Hij was een vriend waar ik een paar weken kon onderduiken. Ik moest onderduiken omdat ik van mijn ex-vriend een pak slaag had gekregen.

In het begin deed Langeveld heel normaal. Ik merkte weinig aan hem en kwam ook wel echt tot rust. Totdat er twee CID-agenten binnenkwamen, Rien Blokker en Walter Stevens, vanaf dat moment werd hij een tiran. Hij sloeg met van alles, sloot me op en ik moest altijd overal met hem mee naartoe. Hij had toen ook een wapen. De twee agenten kwamen informatie geven over hoe de zaken ervoor stonden en om Langeveld te waarschuwen. Er werden bij Langeveld ook gestolen auto's voor de deur gezet en daar kreeg hij dan de sleutels van. Er stond op enig moment een blauwe Ford Scorpio met geblindeerde ramen voor de deur. Het kenteken was iets met AAA.

Willy Schmitz en Nico Langeveld zijn neven en Rien Blokker is weer een neef van deze beide heren.

Ik heb een half jaar gegijzeld gezeten. Het begon als een bezoek, maar toen ik weg wilde gaan, ging het over in een gijzeling. Ik denk dat dat na drie, vier maanden was. Ik moest mijn dochter in het weekend ophalen uit het internaat. Zij is op een gegeven moment door Langeveld verkracht. Ik weet niet welke dag dat was.

De CID-agenten kwamen elke dag over de vloer. Langeveld gaf info over bepaalde zaken aan Walter en Rien. Toen vroeg Walter op een gegeven moment of ik er vrijwillig zat, en toen knikte ik nee, maar er is nooit wat mee gedaan. Ik moest op een gegeven moment van Langeveld de telefoon oppakken, een normale roze huistelefoon, zonder dat die overging of dat ik een nummer moest draaien. Toen hoorde ik hele gesprekken van het politiebureau IJtunnel van Walter Stevens. Ik hoorde ook Stevens praten met andere mensen over dat ze uit moesten kijken. Ik heb Walter ook meerdere keren moeten bellen van Langeveld om door te geven dat hij de kinderen ging wegbrengen. Ik mocht niet te veel zeggen van Langeveld. Daarna ging Langeveld weg en werd ik opgesloten op de zolderkamer. Deze kamer was helemaal geluiddicht gemaakt.

Met 'de kinderen' bedoelde Langeveld in eerste instantie zijn eigen kinderen. Die verhuurde hij aan hoge ambtenaren, dat heb ik van hem gehoord en hij heeft het ook laten zien. De jongste was toen rond een jaar of zes, en de middelste een jaar of twaalf en de oudste een jaar of zestien. De middelste was een meisje, de jongste en de oudste waren jongens. Bij mijn

aangifte heb ik verteld dat dit al sinds hun peutertijd speelde. De kinderen woonden bij hun moeder in Lelystad.

Ik weet nog dat de Kinderbescherming op een gegeven moment belde dat er twee Turkse meisjes, **Nadia van drie jaar en Jamilla van zeven jaar**, gebracht zouden worden en dat Langeveld hen zou moeten opvangen. Ik heb hen ook gezien. Langeveld was gastouder. Langeveld was vrij vaak weg. Als de kinderen bij Langeveld waren, waren zijn ouders er ook. Langeveld is niet zijn geboortenaam, hij is een zoon van Joop de Vries. Zijn ouders wisten echter overal van en die begeleidden mij dan.

Joop de Vries is een man die heel veel bordelen had in Amsterdam in die tijd. Ik weet niet of De Vries nog leeft. Langeveld zit vast met TBS.

Langeveld heeft de twee Turkse meisjes ook misbruikt, dat heb ik gezien.

Als de CID-agenten langskwamen, werd er gesproken over het brengen van een auto, over wanneer er een inval werd gedaan, over wanneer de kinderen zouden worden gebracht. De CID-agenten zeiden dan dat de kinderen 'onder de maat' waren, maar ik wist ook niet precies wat daar mee bedoeld werd. Als het om vrij jonge kinderen ging, werden ze 'onder de maat' genoemd, maar ik weet niet precies wat dat nou was en heb dat ook nooit gevraagd.

Langeveld vertelde mij dat de kinderen uit de Van Ostadestraat kwamen, want daar was een opvang voor buitenlandse moeders met kinderen. Ik heb namen gehoord als Van Roon, Salomons, Demmink, Holthuis, Waabeeke, en nog een naam, maar die kan ik me niet meer herinneren. Langeveld heeft mij hun huizen laten zien, daar had hij de sleutels van. Want dan kreeg ik een idee van wat voor macht hij had. Op die momenten was er niemand anders thuis. Dit heeft allemaal plaatsgevonden na de verkrachting van mijn dochter. De huizen stonden in Amsterdam, maar ik weet niet precies het adres meer. We waren met zijn tweeën op dat adres. Langeveld zei dan dat zijn leven zo mooi was en zo mooi werd. Het was het huis van een hoge commissaris die hem van alles vrij zou pleiten. Het appartement was vrij groot, met allemaal zwarte leren meubels. Op de vloer lag bordeauxrood tapijt. Er hingen vrij dure schilderijen aan de muur. Voor mij voelde het als een museum. Langeveld heeft me ook een kamer laten zien, waarvan ik behoorlijk ben geschrokken. Er stond een bed in met handboeien aan de muur, en een zweep en een soort van hakbijl. Ik zei dat ik weg wilde, maar ik mocht van hem nergens heen. Hij zei dat als ik hem erbij zou lappen, dat justitie mij net zo hard zou pakken. Dat is ook wel gebleken. Hierna reden we naar de Derde Oosterparkstraat.

Willy Schmitz was een handlanger van Karel Maasdam. Hij was ook een bordeelhouder. Hij had ook een atelier in de Eerste Oosterparkstraat en in de Vrolikstraat waar kinderen verborgen werden gehouden. We reden naar hem toe en dan werd er een envelop overhandigd. Willy stond nogal graag op de voorgrond. Hij zei dan dat ik niet wist waar ik in was beland en dat ik beter mijn mond kon houden, omdat het om heel grote sommen geld ging. Hij heeft ook wel eens verteld over een **feestje op een boot van Klaas Bruinsma**. Op die boot waren dan ook hoge ambtenaren aanwezig.

Langeveld en Schmitz hadden kopieën gemaakt van betaalcheques. Ze zeiden dat ze door de kopieën niet zo hard gestraft zouden worden als ze gepakt zouden worden. Ik heb zelf ook kopieën van die betaalcheques gezien, maar ik heb ze niet gelezen. Ik hoorde ze wel zeggen dat Holthuis en J.D. zich 'behoorlijk hadden vergist'. Bij Willy Schmitz kwamen ok veel **kleine kinderen over de vloer in de leeftijd van acht tot tien jaar**. Daarvandaan werden ze naar een ander adres gebracht, maar ik weet niet waarom. Er zou iemand bij de GGD zitten en die zou de kinderen laten ophalen door Schmitz. Ik heb die kinderen zelf gezien. Dit is één keer gebeurd. Ik heb toen vrij kwetsbare kinderen gezien. Kinderen die gewoon al rookten, al dronken en valiumtabletten slikten. Dit heb ik ook zelf gezien. Deze dingen werden hen door Langeveld en Schmitz gegeven en dat moesten ze nemen. Het betrof hier drie kinderen in de **leeftijd van maximaal veertien**. Ik weet niet waar deze kinderen vandaan kwamen. Ik heb ze

gezien bij Schmitz in de Derde Oosterparkstraat. Dit was op de dag dat Eddy Hugenhart, de partner van Schmitz, uit het raam is gegooid door Schmitz en Langeveld, omdat hij wilde gaan praten met de politie over de hele zaak. Ik ben niet op mijn achterhoofd gevallen, dus als ik dit soort dingen zie, heb ik wel een idee waar het om gaat.

Zijn vader zat bij de Vrijmetselarij in de Vondelstraat. De vader van Langeveld was hoofd van de Vrijmetselarij. Zijn ouders en Schmitz zijn één complot.

Als er envelopjes met geld worden uitgewisseld, gaat het niet zo snel om eerlijk geld dat bij een baas verdiend is. Iedereen was ook gewapend en al deze dingen gaven mij het vermoeden dat het om criminele activiteiten ging.

Eddy heeft mij verteld dat hij van het balkon was gegooid toen ik hem in het ziekenhuis opzocht.

Ik heb Karel Maasdam één keer gezien bij Schmitz thuis. Toen werd besproken hoe laat het feestje zou beginnen. Ik weet niet welk feestje, alleen dat het op een boot was. Dan werden er enveloppen gegeven aan Langeveld en Schmitz. Ik heb het zelf één keer gezien. Karel Maasdam gaf een envelop aan Schmitz en een envelop aan Langeveld. In de enveloppen zat geld, want dat haalden ze eruit. Er zaten briefjes van duizend gulden in.

Langeveld heeft me ook naar een huis in de Beemsterstraat gebracht. Daar reden we dan met zijn tweeën in zijn auto heen. Ik moest doen alsof er niks aan de hand was, terwijl de buurvrouw op twee hoog heel goed wist wat er gaande was. Langeveld had zijn wapen altijd schietklaar mee. In de Beemsterstraat gingen we naar een appartement, maar daar kon ik niet veel aan zien. Het was een gewone flatetage, maar ik weet niet waarom we daarheen gingen.

Hij stopte voor de deur en zei: 'Hier woont ook iemand, dus iedereen zit dicht bij je.' Met 'iedereen zit dicht bij je' gaf hij een waarschuwing af dat ik, als ik zou praten, mijn dochter kwijt zou zijn en geen leven meer zou hebben. Dat is ook wel uitgekomen.

Hij heeft me ook een keer meegenomen naar de Amstel en een eikenhouten boot aangewezen. Hij noemde dat de partyboot. Ik heb niet gevraagd wat hij daarmee bedoelde. Het waren allemaal verschillende momenten na de verkrachting van mijn dochter, maar wel in een korte periode. Ik heb Langeveld altijd gezegd dat ik hem terug zou pakken zodra ik de kans kreeg. Ik heb daarvoor ook meerdere keren een pak slaag gekregen.

In Amsterdam-Noord bij het Buikslotermeerplein woonde ook iemand van justitie. Ik weet niet wie. Hij zei toen dat de wereld maar heel klein was. We zijn toen naar huis gereden. Ik vond het wel raar dat, telkens als zoiets gebeurd was, werd ik naar de zolderkamer gebracht. Hij belde dan Robby Volkers. Het stuk tussen de zolderkamer en de huiskamer was niet geluidsdicht gemaakt, dus dat kon ik horen als ik op de grond lag. Langeveld heeft samen met Volkers in de Bijlmerbajes gezeten. Toen hebben zij ook van de directeur de sleutel gekregen voor alle cellen. Die sleutel was hen gegeven in opdracht van een kale man.

Volkers wist dan wel hoe laat het was. Hij kwam dan naar Langeveld toe. Dan werd er in de keuken geschoten en geslagen. Dit gebeurde altijd. Ik denk elk weekend wel. Ik heb geen idee waarom ze dat zouden doen. Langeveld was erg kwaad op Volkers en dat kwam eruit als hij gedronken had. Het had iets met verraden te maken. De politie kwam ook elk weekend, maar dan gebeurde er niks. Er werden geen wapens in beslag genomen en ze mochten gewoon doorgaan.

Langeveld was vaker dronken dan nuchter. Langeveld dacht niet dat hij zou worden neergeschoten, want hij schatte zijn slachtoffers goed in. Volkers was een drugsverslaafde. Ik weet dat ze zaken deden, omdat hij belde dat er zaken geregeld moesten worden. Er gingen wat biertjes aan vooraf en daarna was het eigenlijk bingo. Ik weet niet of ze gericht op elkaar schoten. Volkers werd altijd door de Surinaamse buurman op de tweede etage aan de andere kant of de vader van Langeveld naar het ziekenhuis gebracht met een schotwond of ontzette kaak.

Ik ben in een grachtenpand geweest waar de rechtbank zit, daar werd ik naar beneden gebracht. De vloer was van zwart marmer. Achter een spiegel zat een deur naar de vreemde kamer. In die kamer stond een bed met allerlei rare materialen eromheen. Mij werd gezegd dat hier de hooggeplaatste Commissaris van de Koningin wel eens zou verblijven en dit was ook weer een waarschuwing: als ik zou praten, zou mijn leven voorbij zijn.

Er waren rode deuren in dat pand. Ik dacht dat het een gewoon huis was, geen kantoorpand. Langeveld zei dat het huis van Salomons/Salomons was.

Ik heb toen gezegd dat hij mij niet bang kon blijven maken, maar dat heb ik geweten. Toen werd ik naar het Boven IJ-ziekenhuis gebracht met een hartinfarct. Langeveld lag er ook ineens en heeft me toen bij de keel gepakt. Ik riep toen om de verpleging en die kwamen ook. Langeveld mocht toen niet meer bij mij in de buurt komen en ik werd naar het OLVG gebracht, maar daar zaten zijn ouders weer. Toen ik uit het ziekenhuis werd ontslagen, ben ik met de rechercheurs gaan praten.

Ik voel me ook niet echt prettig. Ik weet niet wat voor rechter ik tegenover me heb en of ik in de juiste zaak zit. Ik vraag me nu af of er wel een rechtsstaat is. Mijn kleinzoon is in 2013, net toen de Demmink-verhoren in Utrecht begonnen, bij mij uit huis gehaald. Mijn kleinzoon woonde tot zijn elfde bij mij, want mijn dochter wilde niet voor hem zorgen. Zij heeft een ernstige vorm van borderline.

Ik ben in 1998 veroordeeld voor medeplichtigheid aan een zedendelict. Langeveld had zijn handlangers overal. De Graauw snapte ook niet dat ik ben veroordeeld. Ik ben veroordeeld voor medeplichtigheid aan het misbruik van mijn dochter, terwijl ik gedwongen werd om toe te kijken. Justitie had mijn advocaat betaald, dus ik ging ervan uit dat hij het wel zou oppakken, maar hij had geen hoger beroep aangetekend. Ik zat vast in het Huis van Bewaring in Heerhugowaard voor mijn veiligheid, omdat Langeveld nog niet vastzat.

Ik ben tot tien maanden cel veroordeeld. Ik was zelf op de zitting. Op de zitting werden ansichtkaarten getoond die ik aan Langeveld zou hebben gestuurd. Henk Eerens heeft mij gedwongen die kaarten te schrijven, dat ik zogenaamd een relatie met Eerens zou hebben gehad. Ik moest ze naar Westlinge sturen, ik denk dat dat een gevangenis was. Ik moest ook schrijven dat ik zwanger was, maar ik kon helemaal niet meer zwanger worden. Ik heb dit verhaal ook aan de rechter verteld. Nico Meijerink zat naast me, maar hij heeft geen mond opengedaan, ook niet voor pleidooi.

Mevrouw Van de Sande-Bakhuijsen was eerst mijn advocaat. Ik had het idee dat het hele rechtssysteem mij een geintje flikte. Ik vertrouwde De Graauw toen nog. Tegen Jaap Hoek, hoofd zedendelicten van de politie Amsterdam, heb ik gezegd dat hij me een geintje flikte. Na het ziekenhuisbezoek ben ik weer naar het huis gebracht door de ouders van Langeveld. Ik besloot toen dat ik het niet meer pikte, ook omdat ik de tijd had gehad om na te denken. Ik moest met Eerens mee van Langeveld. Eerens woonde tegenover de Flierbosdreef, daar brachten ze me heen. Eerens zei dat hij hier niet op gerekend had, dus dat hij boodschappen moest doen. Ik heb toen de politie gebeld. Ik moest naar de Boris Pasternakstraat onder het viaduct gaan staan. Daar zou Walter Stevens mij ophalen. Toen werd ik door Jaap Hoek en de Graauw naar een hotel op het Leidseplein gebracht, zodat ik tot rust kon komen. Mijn eten werd betaald en ik kon even tot rust komen. Ik werd opgehaald door Hoek, Herman Bakx, ook een rechercheur bij Zeden. Daarvandaan gingen we naar het politiebureau aan de Elandsgracht, waar ik verhoord werd. Ik werd verhoord door Hoek en De Graauw. Dat verhoor ging over de verkrachting van mijn dochter. Op die manier zijn ze achter zo veel slachtoffers gekomen dat Langeveld levenslang met TBS opgelegd heeft gekregen. Hij is ver na 1998 veroordeeld, voor pedofilie en het misbruiken van kinderen en volwassenen. Ik ben niet betrokken geweest bij die zaak in de vorm van getuige, of zo. Ik durf gerust te zeggen dat vijftig procent nog geen aangifte heeft gedaan.

Ik moest altijd met Langeveld mee, dus ook naar de It van Manfred de Lange. Daar stond Langeveld dan met mensen te praten en kreeg hij plastic zakjes. Daarna ging hij weer weg. Hij kwam ook vaak bij café Whisky a Go-Go. De eigenaar daarvan had een lange snor, waar hij dan aan de puntjes draaide. Daar kreeg hij wapens geleverd. Dat heb ik zeker wel zes keer gezien. De wapens liet hij dan zien en Langeveld hield ze zelf. Hij heeft ook meerdere vrouwen bij hem thuis verkracht, waaronder zijn schoondochter. In zijn kluis had hij daar foto's van. Er waren ook foto's van de vader van Langeveld die met prins Bernhard en met prins Claus op de foto stond. Deze kluis stond in de slaapkamer van Langeveld.

In de slaapkamer van de ouders van Langeveld stond ook een kluis, waar de dagboeken van Langeveld lagen. Ik weet niet waar die dagboeken nu zijn, maar er worden wel zo af en toe stukjes uit vrijgegeven.

Ik ben door Langeveld ook wel eens meegenomen naar Den Haag. Ik weet niet meer welke straat dat was, ik denk de Riostraat of de Rieuwstraat. Het was een gewone straat, waar een wit huis in stond. De onderkant van de ramen was bedekt met folie en er stonden planten voor het raam. Daar woonde de hoogste meneer die mij op zou hangen, zei Langeveld. Ik denk dat dit zijn manier was als tactiek om mensen onder druk te zetten.

Nadat we door die straat zijn gereden, zijn we bij een park geweest. Langeveld zei dat daar ook vaak losbandige dingen werden gedaan.

Ik zit hier ook omdat mijn dochter heel erg beschadigd is, en vanwege mijn kleinzoon. Dit heeft ook te maken met de Rolodex-zaak. Ik heb al die hoge namen eruit gegooit, daarom is de zaak aan het rollen gekomen. Deze namen stonden in mijn agenda. Ik heb de agenda op een veilige plek. Ik heb de namen overgenomen uit de agenda's van Langeveld. De rechercheurs hebben die agenda gezien en toen is de Rolodex-zaak gestart.

Ik moest toen heel voorzichtig zijn, zeiden ook de rechercheurs. Er was ook een prijs op mijn hoofd gezet. Langeveld heeft die prijs op mijn hoofd gezet. Hij heeft wel beloofd dat hij mij nooit met rust zou laten, en dat heeft hij ook gedaan. Ik ben ook verhoord in andere zaken, bijvoorbeeld in de Oppetai-zaak. Mijn dochter had een infarct gehad en toen kwam de politie langs. Ik werd verhoord en ik moest een brief lezen. Ik zag dat die brief van Langeveld afkomstig was, dus toen heb ik die brief teruggegeven. Langeveld verzint zaken tegen mij.

In het huis van Langeveld lagen zes mapjes en daar zaten ook vervalste pasjes in van justitie. De pasjes zaten in een zwart etui en aan de linkerkant zat een plek voor een pasje en rechts zat het embleem van de politie. Langeveld had die gekregen van de CID-agenten die bij hem in huis kwamen. Er werd een pakje afgegeven en Langeveld werd gezegd dat hij daarover zijn mond moest houden. Toen hij de enveloppen openmaakte, zaten daar die etuis in.

Ik heb ook gezegd dat ik niet snap waarom Blokker en Stevens niet werden opgeroepen in mijn zaak, want die gasten zijn fout. De Graauw zei dat ze niet meer in Nederland waren, maar ik weet dat een van hen wachtcommandant was in Osdorp.

Ik had eerst mevrouw Van de Sande-Bakhuijsen als advocaat. Daarna werd Meijerink mijn advocaat, maar ik heb hem eigenlijk nooit gesproken. Ook tijdens de zitting heeft hij nooit een woord gezegd.

Met die pasjes konden de kinderen naar België. Langeveld had ook contact met een groepering in België die kinderen misbruikten. Maasdam is niet achterlijk, als hij op bezoek kan gaan in de gevangenis, kan hij ook hier langskomen. Maasdam had een bordeel op de Insulindeweg 109.

Het verhoor van gisteren was gewoon te volgen via Facebook.

Ik heb over de groepering in België via de telefoon gehoord. Op een gegeven moment weet je niet meer welke datum dingen hebben plaatsgevonden.

Ik heb uit het gesprek vernomen dat de kinderen in Kortrijk zouden worden afgeleverd.

Ik ben nooit in het bordeel van Maasdam geweest, maar wel voor de deur met Langeveld en Schmitz. Alle zaken werden eigenlijk gedaan bij café Ruk en Pluk op de Linnaeusstraat. Daar werden zaken gedaan met Anne Tiet, omdat ze flinke borsten had, maar haar echte naam was Verhoek, de zus van Johan Verhoek. De hele onderwereld zat in dat café. Er werden ook banden met kinderporno verkocht.

In café Ruk en Pluk ben ik wel eens geweest, want ik heb er gewerkt toen ik met Langeveld in contact kwam. Amsterdam Oost was het werkgebied van Langeveld, dus hij ging er naar meer cafés.

Ik ging onder dwang werken in dat café, zodat Langeveld kon laten zien dat wie hij allemaal in zijn macht had.

Anne Tiet had een woonboot bij de Schellingwouderbrug, een witte dubbeldeks woonboot, en daar lagen de banden. De hele onderwereld kwam zowel op de woonboot als in het café.

Ik ben nooit op die woonboot geweest, maar ik wist wat er allemaal gebeurde omdat Langeveld mij dat vertelde. Op die woonboot werd ook de band van het Amstelhotel verkocht. Langeveld heeft ook het laatste halfjaar voordat hij werd gearresteerd met een minderjarig meisje samengewoond in een caravan in het nomadenkamp bij de Schellingwouderbrug.

Hoek, De Graauw en Bakx zochten Langeveld en toen vroegen ze aan mij waar Langeveld zou zitten en toen heb ik over het nomadenkamp verteld.

Op dat moment werd ik naar het hotel gebracht en later naar de Marnixstraat, voordat ik naar het Huis van Bewaring werd gebracht voor mijn veiligheid.

Langeveld vertelde trots over de band die heeft gemaakt van de kinderen in het Amstelhotel. Dit soort dingen hield de familie Langeveld privé. Ik weet dat het om het Amstelhotel ging, omdat Langeveld mij dat zelf vertelde. Hij zei dat het de eerste keer was dat hij filmde, maar dat het heel goed gelukt was.

Mr. Houtzagers heeft geen vragen voor de getuige.

Doorgelezen, volhard en getekend,

Taxe: € 49,80